

Mikoláš Štrajt

Pro kukačku

Svita.cz

VĚNOVÁNÍ

*Chtěl jsem jen napsat pár veršů
pro sebe a pro kukačku.*

PŘEDMLUVA AUTORA

Ti, co mě znají, vědí, jak špatně jsem na tom s časem. V čase se neorientuji, nevím dne ani hodiny, a tři týdny jsou pro mě to samé jako tři měsíce.

To bylo tenhle nebo minulý rok, to už nevím, – seděl jsem si to takhle nevinně v práci a najednou jsem se najel myší na hodiny a v bublince se objevilo datum. Jé, já mám dnes narozeniny! Uvědomil jsem si překvapeně...

O několik měsíců nebo let později, teď už nevím, jsem vymyslel skvělý plán – založím si nakladatelství!

K tomuhle nápadu se záhy přidal ještě jeden – vystřelím si při té příležitosti z jedné literární kritičky, která mi na jistou dobu docela zamotala hlavu. Ano, tohle (*rozuměj sbírka, kterou právě čtete*) by ji mohlo trošičku naštvat. Chachacha!

I počal jsem realizovati svůj ďábelský plán – dvě noci jsem strávil nad počítačovou klávesnicí – kopíroval jsem obsah, ladil jsem vzhled a vybíral ilustrace. Pak jsem přidal velice neosobně znějící tiskovou zprávu, odeslal jsem to na e-mail zmíněné kritičce a děj se vůle boží...

Následující ráno jsem opět nevinně seděl v práci. Přihlásil jsem se do systému a hele – „*Dnes je Středa 04. únor 2015, svátek má Jarmila*“ – no to je náhodička. Ničeho zlého netuše

jsem se dále věnoval plnění služebních povinností. Až doma mi to došlo.

A tak jsem omylem daroval jedné literární kritičce dárek k svátku, vydal sbírku zamilovaných básní a založil nakladatelství.

PRO KUKAČKU

NAD ČERVENAJÍCÍMI PLODY JABLONÍ

Nad červenajícími plody jabloní,
slunce pomalu nebem klouzá
až pak za obzor hlavu zakloní,
bytem potichu hraje Prouza.

O půl sedmé už nám končí dny
a dál se pomalu a jistě krátí.
Přijde k nám zima a oslavy tmy,
a pak se slunko do jara vrátí.

Přesně tak, jak to mám ve zvyku,
zákazu vstupu můjím značku.
Chtěl jsem jen napsat pár veršů
pro sebe a pro kukačku.

VIDĚL JSEM NAD ŘEKOU

Viděl jsem nad řekou labutě letící
ve výši topolů nad vodou lesknoucí.

Letěly v párech a v párech se mýjely,
labutě bílé, co po vodě přijely.

Taky bych někdy chtěl křídla zamávat
po vzoru labutí nad řekou lítávat.

Labuť však křídla má a člověk je nemá
alespoň dokud mu láska je nedá.

TAK CO MI BRÁNÍ

Hlavu mám plnou,
cizích slov.
Krakow glowny osobowy,
Dresden hauptbahnhof.

Veliká dálka,
za každým slovem tím,
mě ale láká jen
Železná Ruda - Alžbětín.

Pro vrchní cukřenku,
velikou kytici,
zpáteční jízdenku,
po dva dny platící.

Když to tak snadné je,
tak co mi brání,
chytit nejbližší vlak,
vyrazit za ní.

Je tu jen pár zlých hlasů,
zůstat mě nutí,
peníze, málo času,
strach z odmítnutí.

CO MĚ TAK LÁKÁ?

A ty se ptáš,
co mě tak láka, na tobě?
Odpověď máš
tady i když v snivé podobě

Dostal jsem ochutnat
z poháru štěstí.
Je to jak tancovat
na poušti v dešti.

Rychle mi však došlo,
že byl to jen sen
Nad pouští slunce vyšlo
a zase další horký den.

Tak buď mi oázou,
do které toužím jít.
Pouští mé kroky jdou,
mám žízeň, musím pít.

I kdybys byla jen fata morgána,
tak dáváš mi směr.
Oslovit můžu pak, to slunce nad náma:
Jen do mě si per!

KOUPEL PŘI MĚSÍČKU

Já zazpívám vám písničku
o koupání při měsíčku.
O únorovém osvěžení
ve společnosti krásné ženy

Tam, kde ve dne stojí rybáři,
se naše těla v rybník ponoří.

Romantická koupel v páru,
vypouštíme z úst svých páru
a ač je kolem celkem chlad,
nás hřeje láska, vášeň snad.

A stékaj kapky rozechvěle
po jejím krásném bílém těle.
Ubohá rusalka bledá,
tohle si za rámeček nedá.

*Že kvůli jejím krásnejm vočím
do ledový tříště skočím.
Pára mi jde kolem huby,
drkotaj mi zimou zuby.*

*Romantický hovadiny
a mě modraj končetiny.*

*Co jsem to za milovníka?
Klepu se tu jak osika.*

*Pro nesmyslný přání ženy,
asi skončím zamražený.
Tady jde vo zdraví.
Láska vše napraví.*

Pro lásku se obětovat
a city svoje opětovat.
My zahřejem se v objetí
a všechna zima odletí.

CINK!

MÁ TO VŮBEC CENU?

Teď už vím já, za čím se to ženu.
A tak se ptám, má to vůbec cenu?

Už vnímám, marnou svoji snahu.
A tak se ptám, má to vůbec váhu?

Má to vůbec váhu a má to vůbec cenu?
Proskakovat ohněm a brodit se ve sněhu...

Má to vůbec cenu, pokračovat dál,
když po sólovém partu, mi tleská prázdný sál.

PEVNÝ BOD

dejte mi pevný bod
já pohnu zemí
však nemám důvod
nechce se mi

nač se vlastně pořád snažit?
když ještě něco můžu zkazit...
nechci toho nechat radši?
na co žít, když dýchat stačí?

tak takhle jsem to v hlavě míval,
než přišel náhlý citů příval
než slyšel jsem tvůj hebký hlas
než přečet' jsem tvůj první vzkaz

ZAS TO SKLO

Anička zas usíná v autobuse,
mně sladká slůvka hořknou v puse.
Zas padá jí hlava na boční sklo
a mně se náhle zastesklo.

Po očích, co jsem neviděl,
po hlase, co jsem neslyšel,
po věcech, co jsem nezažil,
po citu, který jsem si vysnil.

POMALÝ DNY A RYCHLÝ NOCI

Zas se všední den pomalu vleče
jako když rozžhaven asphalt teče.
Zase čas večerní kupředu pádí
jako proud dešťový ve vyschlém vádí.

*||: Pomalý dny a rychlý noci
splněný sny a divný pocit :||*

V poslední době nechodím spát
to kvůli tobě, tak tě mám rád,
že v noci bdím a ráno pak zívám.
Už dávno vím, už dávno vnímám

*||: ty rychlý noci a pomalý dny
ten divnej pocit a splněný sny :||*

SENZORICKÁ DEPRIVACE

Tak dlouho jsem byl sám
vystavený tmám
že sám sebe se ptám
zda nejsi jenom klam.

Chci přivonět k tvým vlasům
a ochutnat tvé rty
obejmout tě v bocích
slyšet tvé srdce bít.

Pak ztratit se v tvých očích
svým vlastním pohledem
a ochutnat ten pocit
co láska dovede.

JEN SI MĚ UTOP

Jen si mě utop, rusalko, tam, v tom tvém rybníce.

Po ničem víc už netouží už mé srdce.

Než s tebou shořet, ve vodě se utopit,

A pak se druhý den po boku tvém probudit.

INEINITIVNÍ

Šeptat nebo řvát?
Chtěl bych se teď ptát.

Brečet nebo smát
z toho, že mám rád?

Vždyť je o co stát
nebo není snad?

ÓDA PRO DUŠI

Kraťoučkový šatičky,
nádherný nožičky,
růžový tvářičky,
to všechno máš.

Ódy na vlásky,
vyznání lásky,
tyhlety písničky
nazpaměť znáš.

A smečku ctitelů,
jedno však ruší:
pro krásu těla
oni nevidí duši.

Nesklidí básník,
nesklidí díků.
Za asi milióntou
oslavu tvých rtíků.

Ať zmuchlá papír
a začne znova.
A místo rtíků tvých,
oslaví tvoje slova.

A místo nohou,
zas tvoje kroky.
A vůbec - nemusí
ti tak zobat z ruky.

Názory vlastní, ať si udělá
ať nedělá z tebe jen anděla.

Kdo s tebou půjde
v dobrém i ve zlém
ten si tě v jeden
krásný den vezme.

Můžete spolu pak v lásce žít
a ty čtyři děti budete mít.

HRDLIČKA VE SCHRÁNCE

To ráno jsem jako vždy vybíral poštovní schránku. A mezi věcmi tam obvyklými (upomínkami za nezaplacené připojení k telekomunikační síti, mezi dopisy od nakladatele a reklamami) mě tam překvapila jedna neobvyklá - zraněná

hrdlička. Seděla v rohu schránky a tiše vrkala. Došel jsem domů pro nějaké zrní a nasypal jsem jí ho do schránky.

Doma jsem si pak zjišťoval na internetu, co je zač. Popravdě řečeno jsem neuspěl, vypadalo to, že je to nějaký cizokrajný druh, který uletěl chovateli. Nakonec jsem se spokojil s radou z jednoho ornitologického fóra, kde jsem se ptal, čím mám krmit tenhle neznámý druh.

A tak plynuly týdny. Chodil jsem do práce, platil jsem telefon, komunikoval s nakladatelem, jako obvykle. Ale přece bylo něco jinak. Ve schránce mi žila hrdlička.

Každé ráno jsem se těšil z její přítomnosti. Otevíral jsem schránku a už jsem slyšel její vrkání. Popravdě řečeno jsem se na ní těšil, a to že hodně.

Hodiny v práci byly už z toho těšení celé okoukané, jejich ručičky se z toho neustálého koukání ztrácely před očima.

Takhle jsem žil s hrdličkou v kastlíku. Nosil jsem jí zrní a ona na mě něžně vrkala. A bylo mi dobře.

Ale mělo to i svou stinnou stránku. Ničila mi dopisy. Žila ve schránce a na mých dopisech to bylo znát. U reklam mi to nevadilo vůbec, upomínky od operátora jsem měl na paměti, tak nebyl důvod proč je číst. U některých dopisů z nakladatelství mě to trochu mrzelo, ale dalo se to snést. Horší bylo, když jsem místo očekávaného potvrzení pro berňák našel ve schránce jen směs peří, papíru a trusu.

To byl průsvih, protože smrti a daním nikdo neuteče. Hrozně jsem se na hrdličku zlobil a už jsem uvažoval, že jí ze schránky vyženu, ale pár dní na to přišla upomínka od pošty. To, co hrdlička prve zničila, nebyl samotný dopis, ale jen doručenka. Dopis sám byl totiž do vlastních rukou.

Odpustil jsem, ale bylo mi jasné, že nemůže žít ve schránce navěky.

Uplynul další týden. Jezdil jsem do práce, psal jsem nakladateli a zapomínal platit telefon. Až jednoho dne jsem přivezl z města klec.

Trvalo mi další den, než jsem se odhodlal ji použít. Člověk nemůže žít jen ve schránce a hrdlička rovněž ne, to mi bylo jasné.

Když jsem se pokoušel dostat hrdličku z klece, uvědomil jsem si podivnou věc. Jak se vůbec dostala do schránky? Otvor na dopisy se zdál příliš malý na to, aby jí prošla dobře živená hrdlička. Nezbylo mi tedy nic jiného než dojít pro náradí a pokusit se rozmontovat schránku.

To mi trvalo celou věčnost. Něžné vrkání se mezitím měnilo ve zlověstné pískání a děsivé ticho. Postupoval jsem však opatrně, a tak jsem se hrdličky náradím ani nedotkl.

Když se mi pak podařilo odmontovat jednu ze stěn, stala se překvapivá věc. Hrdlička vzlétla a zmizela mi ve tmě. Ten večer jsem si myslel, že už hrdličku nikdy neuvídím, že už její vrkání nikdy neuslyším.

Druhý den byla sobota. Uklízel jsem v zádveří, bylo už na čase, některé pavučiny už slavily výročí. A najednou jsem to slyšel – vrků, vrků. Na schránce seděla hrdlička.

Od té doby ji občas potkávám. Přilétá na schránku a vrká a já jí sypu slunečnici a ptačí zob. Dopisy jsou už v bezpečí. Reklamy vyhazuju, upomínky ignoruju a v nakladatelství už mi vydali jednu knihu.

Přemýšlím o tom, že bych si do té klece pořídil kanára. Jsou to prý strašně vděční tvorové, stačí na ně jen pohlédnout a začnou krásně zpívat.

Taky přemýšlím o jednom dni. O dni, kdy se vrátím z práce a na schránce budou sedět hrdličky dvě. Možná ji ten den uvidím naposledy, ale nebude mi to líto.

Vrků.

POD VLIVEM

serotoninu, dopaminu a Kukačky

SAMOTA MEZI LIDMI

Ach, jak ten pocit znám,
už zase jsem v tom stavu,
kdy připadám si sám,
v metru uprostřed davu.

Les dal by možná klid mi
samota mezi lidmi.

POTĚMKINÁDA

pocit, ten zůstává, důvod se mění
letectvo z papíru na stole není

a venku z kotelny
stoupá tu nad domy
bílý kouř vysoko do výšky

a kanclem obchází
jak černý svědomí
Verča, ta ve svetru s koníčky

dneska jsem pochopil, co mi tak schází
asi tak tři až pět pitomejch frází

ZVLÁSTNÍ

Zkouška sirén
A manželský hádky se ženou,
co vlastně není moje manželka
A vlastně mě ani nechce
A já ji vlastně taky ne

Jen se tak známe
Ne, my se vlastně ani neznáme
Jen do očí si koukáme
Ale ty oči vlastně nevidíme

Vlastně nevlastní
Zvláštní

KDEŽE

A noční město pomalu usíná
jen hučí auta na Barrandovským mostě.
A pár z těch oken se zhasíná
a mám chuť zeptat se kdo jste?

V kterém z oken je tahleta
Princezna moje zakletá?

VÝSTIŽNA

Ať se snažíš, jak se snažíš,
lásku z hlavy nevyrazíš,
ani chlastem, ani prací,
pořád se ti mrcha vrací.

MOŽNÁ

Možná nejsem třicátník finančně zajištěnej,
možná zatím nechci dítě a možná ani štěně,
možná, že to se mnou nemá žádnou budoucnost,
přesto jsem ti nejbližší a to je víc než dost.

Možná nejsem svalovec, co stěhuje stoly,
možná nemám diplomy, tituly a školy,
že jsem toho hodně řekl může se vám zdát
však rád bych dodal dodatek: Prostě Tě mám rád.

MODRÝ PLAMEN

Čekání do noci na krásku
Která stejně nakonec nepřijde
Podivná tahle hra na lásku
Vysněné setkání nikdy mi nevyjde

Jen modrý plamen hoří tu do noci
Že srdce hořelo - není mi pomoci

VÝLET ZA ČÁRU

Výlet za tenkou čáru
hranici všedních dní.
Já vážně nemám páru,
zda nebyl poslední...

Víckrát už tam totiž nepudu!
Je to trochu totiž vo hubu!
Víckrát už tam totiž nevezu!
A stejně zas plot ten převezu...

Za ostnatým drátem červených růží.
Víří tam bubny vonící kůží.
Kůží ze sprchy, mokkými vlásy.
Jsem Stalker co zas leze do Pásma lásky.

TIRÁŽ

V roce 2015 vydalo jako svou 1. publikaci nakladatelství Svita.cz ve Hvozdnici.

Napsal a k elektronickému vydání připravil Mikoláš Štrajt.

Ilustrace: Walter Crane, původně použito v knize **The Cuckoo Clock**.

Věnování	1
Předmluva autora	2
Pro kukačku	4
Nad červenajícími plody jabloní	5
Viděl jsem nad řekou	6
Tak co mi brání	7
Co mě tak láká?	8
Koupel při měsíčku	9
Má to vůbec cenu?	11
Pevný bod	12
Zas to sklo	13
Pomalý dny a rychlý noci	14
Senzorická deprivace	15
Jen si mě utop	16
Infinitivní	17
Óda pro duši	18
Hrdlička ve schránce	20
Pod vlivem	24
Samota mezi lidmi	25
Potěmkináda	26
Zvláštní	27

Kdeže	28
Výstižna	29
Možná	30
Modrý plamen	31
Výlet za čáru	32
Tiráž	33